

Εκείνη στο δωμάτιο 302, σε ένα ξενοδοχείο κάπου στην Αθήνα, εγώ στο σπίτι μου, μπροστά από τον υπολογιστή, κάπου στη Λευκωσία. Προηγουμένως χαζεύω τις φωτογραφίες της στο διαδίκτυο, προσπαθώ να φανταστώ πώς είναι οι εκφράσεις της, αν κάνει χειρονομίες, αν παίζει με τα κόκκινα σαγυρά μαλλιά της, δεν μ'αρέσει που δεν θα θλήπω τα μάτια της όταν μιλάμε, δεν μ'αρέσει να 'ναι μόνο μια φωνή μέσα από ένα ακουστικό, ίσως και να της τα πω όλα αυτά, ίσως και όχι, θα περιμένω πρώτα να νιώσω αν υπάρχει οικειότητα στον ήχο της φωνής της και ύστερα θα τη φανταστώ μέσα από τον τρόπο που τονίζει τις λέξεις ή μέσα από τις παύσεις που κάνει στις προτάσεις... Κοιτάζω το ρολόι, έχει πάει σχεδόν εφτά, η ώρα του ραντεβού, σχηματίζω το ναύμερο του ξενοδοχείου, ο ρεσεψιονίστ απαντάει αμέσως, ζητώ την κ. Ρουθ Κάνερ, δωμάτιο 302, «περίμενα το τηλεφώνημά σας», μου λέει εκείνη και διακρίνω ένα χαμόγελο, το φαντάζομαι, δηλαδή, να σχηματίζεται στο πρόσωπό της, υπάρχει λοιπόν μια οικειότητα, παίρνω ανάσα

και κάπως έτσι αρχίζουμε να μιλάμε για μια ολόκληρη ώρα, χωρίς καν να συνειδητοποιήσουμε ότι τα λεπτά περνούν και εμείς μέσα σε αυτά προσπαθούμε να ανιχνεύσουμε τα πολλαπλά πρόσωπα της αλήθειας.

Έρχεται στην Κύπρο με την ομάδα της, στο πλαίσιο του Διεθνούς Φεστιβάλ Αρχαίου Ελληνικού Δράματος. Ανεβάζει την τραγωδία του Αισχύλου «Ευμενίδες», «είναι ένα αρχαίο έργο με ισχυρές ιδέες που σχετίζονται άμεσα με τη σύγχρονη ζωή μας», μου λέει, και ύστερα συμπληρώνει πως «οι Ερινύες και ό,τι αυτές αντιπροσωπεύουν, δεν εκμηδενίζονται όταν τις αγνοούμε, το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να τις κοιτάξουμε κατάματα και να τις μετατρέψουμε σε... Ευμενίδες!» Και εννοεί σε γόνιμες πράξεις, σε θετική δύναμη και σε δημιουργική ενέργεια. Το ζήτημα είναι πώς καταφέρνει κανείς κάτι τέτοιο. Η κ. Ρουθ Κάνερ μπορεί να μην έχει την απάντηση αλλά αναμφισβήτητα ξέρει να μας φέρνει αντιμέτωπους με τα σωστά ερωτήματα.

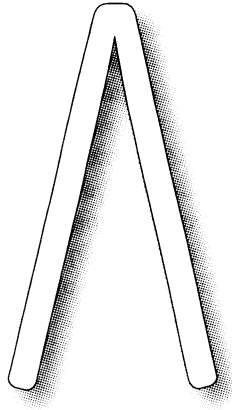
Δεν μπορείς να κλείνεις τα μάτια στις Ερινύες

Η Ισραηλινή σκηνοθέτις Ρουθ Κάνερ μιλάει για τα πολλά πρόσωπα της αλήθειας

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΝΘΕΤΟ

Κυριακή, 22 Ιουλίου 2012, π. 10

Το θέατρο πρέπει να σου αφήνει την αίσθηση μιας μεγάλης αγκαλιάς και μέσα από αυτή την αγκαλιά οι άνθρωποι να έρχονται αντιμέτωποι με τα βαθιά τους ερωτήματα.

υπάμαι που αυτή η συνάντηση δεν γίνεται από κοντά, της λέω, ίσως δυσκολευτούμε λιγάκι και με τη γλώσσα, λέω μετά, θα βρούμε τον τρόπο, με καθουσύαζει και αμέσως μετά μου λέει πόσο αγωνιά να 'ρθει στην Κύπρο γι' αυτή την παράσταση. «Είναι, Ξέρετε, η πρώτη φορά που θα παίξουμε σε έναν αμφιθεατρικό χώρο», ομολογεί και είναι εμφανής ο ενθουσιασμός της, «η σημασία ενός αμφιθεατρικού χώρου είναι πολύ ουσιώδης», μου λέει, δεν τη διακόπτω, «τώρα που είμαι στην Ελλάδα, έχω επισκεφθεί την Επίδαυρο και τους Δελφούς, είναι τόσο συναρπαστικοί χώροι, τόσο συναρπαστικοί». Τι είναι εκείνο που σας συναρπάζει, ρωτώ, «μόνο σε ένα αμφιθέατρο συνειδητοποιείς Ξανά την πραγματική ουσία και το ρόλο του θεάτρου», απαντά. Ζητώ περισσότερες διευκρινίσεις. «Οι άνθρωποι κάθονται μαζί γύρω από μια ορχήστρα και έρχονται αντιμέτωποι με ερωτήματα που αφορούν στη ζωή και στην ύπαρξή τους. Σήμερα το θέατρο έχει Ξεχάσει πως αυτός είναι ο ρόλος τους. Οι χώροι όπου παίζονται οι παραστάσεις δεν έχουν πια αυτό το νόημα. Έγνοια μας είναι να είναι ωραία τα σκηνικά, να φτιάξουμε ωραίες εικόνες, να δημιουργήσουμε έναν ωραίο χώρο, δεν είναι αυτός ο πραγματικός ρόλος του θεάτρου, το θέατρο πρέπει να σου αφήνει την αίσθηση μιας μεγάλης αγκαλιάς και μέσα από αυτή την αγκαλιά οι άνθρωποι να έρχονται αντιμέτωποι με τα βαθιά τους ερωτήματα και τις κρυμμένες τους ευαισθησίες. Καταλαβαίνετε τι εννοώ;». Καταλαβαίνω... **Και ποια είναι αυτά τα ερωτήματα με τα οποία θέ-**

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΝΘΕΤΟ

Κυριακή, 22 Ιουλίου 2012, p. 10

λουν να μας φέρουν αντιμέτωπους οι Ευμενίδες, ρωτώ. «Το κείμενο ανεβάζει στη σκηνή κεντρικές ανθρώπινες αντιθέσεις», μου λέει και εννοεί τη σύγκρουση μεταξύ των αρσενικών και θηλυκών εντάσεων, μεταξύ των άγριων ενστίκτων και της φρόνιμης τάξης του πολιτισμού, μεταξύ των κανόνων που διέ-

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΝΘΕΤΟ

Κυριακή, 22 Ιουλίου 2012, π. 10

πουν τη γη και αυτών που ορίζουν τους ουρανοί». «Αυτή είναι μέχρι σήμερα η διαμάχη των ανθρώπων», λέει, «η διαμάχη του αν θα κοιτάξει κανείς τη ζωή με το συναίσθημα ή με τη λογική, η διαμάχη του αν θα αφήσει τις καταστροφικές του ορμές να ορίζουν τη συμπεριφορά του ή αν θα κάνει την υπέρβασή του». Αυτό το έργο είναι ήδη και γράφτηκε σήμερα, μου λέει, οι Ερινύες εξακολουθούν να υπάρχουν, συμπληρώνει και δεν αναφέρεται μόνο στο προσωπικό επίπεδο αλλά και στο κοινωνικό. «Στον καθένα μας υπάρχει αυτή η πλευρά», λέει και φέρνει ένα δικό της παράδειγμα, είναι μέρες που μισεί τους γείτονές της, λέει, γιατί της καταστρέφουν τα φυτά της, κάποιες φορές θέλει να τους εκδικηθεί, πρέπει να υπενθυμίζει στον εαυτό της πως η εκδίκηση δεν οδηγεί πουθενά, πως δεν είναι ένδειξη πολιτισμού, καταλαβαίνετε τι εννοώ, με ρωτά και πριν προλάβω να απαντήσω, μου λέει πως υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι θα πάρουν το μαχαίρι και θα το χρησιμοποιήσουν χωρίς δεύτερη σκέψη». Γι' αυτό και βρίσκει ιδιο-

φυή τη λύση που προτείνει η θεά Αθηνά στο τέρλος του έργου. Τη συγκινεί και την εμπνέει, ομολογεί, γιατί μέσα από αυτή τη λύση κατανοεί ότι με το να αγνοούμε τις καταστροφικές μας ορμές, δεν τις εξαφανίζουμε. Η εκδικητική και εχθρική ενέργεια είναι μέσα μας, δεν μπορούμε να την αγνοήσουμε, καλύτερα να την αποδεχτούμε και να της δώσουμε έτσι τον χώρο να μετατραπεί σε θετική δύναμη.

Πώς μετατρέπει κανείς την καταστροφική του ορμή σε θετική δύναμη, διερωτώμαι, κάτι τέτοιο προϋποθέτει μια βαθιά συνειδητοποίηση και κυρίως μια προσπάθεια να γνωρίσουμε καλύτερα τον εαυτό μας, σκέφτομαι, της ομολογώ τις σκέψεις μου, εκείνη κάνει μια παύση και ύστερα μου λέει πως παρότι μπορεί όλα αυτά να τα κατανοεί μέσα σε ένα θεατρικό κείμενο, έχει ακόμα δυσκολίες να τα κατανοήσει στην πραγματική ζωή. Μου αρέσει η παραδοχή της, της ζητώ να μου εξηγήσει περισσότερα, «ίσως είναι μια ουτοπική λύση», μου λέει, «αλλά είναι στο χέρι μας να μετατρέψουμε αυτή την ουτοπία σε πραγματικότητα». Και πώς μετατρέπουμε αυτή την ουτοπία σε

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΝΘΕΤΟ

Κυριακή, 22 Ιουλίου 2012, p. 10

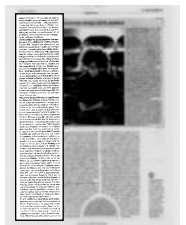
πραγματικότητα, ρωτώ. «Με το να προσπαθήσουμε να ακούμε τον άλλο έστω και αν διαφωνούμε, να είμαστε ανοιχτοί για να κατανοήσουμε τι αισθάνεται ο απέναντί μας, αυτό απαιτεί μὲν δύναμη, ἀλλὰ δεν είναι ανέφικτο». Είναι μόνο θέμα δύναμης; Όχι, δεν είναι μόνο θέμα δύναμης, λέει, είναι και θέμα να αντιληφθούμε πως η αλήθεια είναι μια έννοια σχετική. «Η αλήθεια έχει πολλά πρόσωπα», λέει και υπογραμμίζω στο μυαλό μου την ατάκα της.

«Το βασικό θέμα της αρχαίας τραγωδίας είναι ακριβώς αυτό: Ότι η αλήθεια έχει πολλές πλευρές. Σήμερα η λέξη 'τραγωδία' μας παραπέμπει σε κάτι φοβερό και τρομερό που έχει συμβεί. Δεν είναι όμως μόνο αυτό. Η τραγωδία εμπεριέχει μια βαθιά ουσία». Και ποια είναι αυτή η βαθιά ουσία; «Πώς μέσα από μια τραγωδία μπορείς να συνειδητοποιήσεις ότι η κάθε πλευρά έχει τη δική της αλήθεια. Και μόνο με αυτή τη συνειδητοποίηση ανοίγεται στον κόσμο και στους ανθρώπους. Αποδέχεται τις Ερινύες και ωδεύεις προς την επίγωση». Αυτό προϋποθέτει υπέρβαση, της πλέω, αναμφισβήτητα, απαντά, είναι δύσκολο να κάνεις αυτή την υπέρβαση αλλά πρέπει να το προσπαθείς». Το θέατρο μας βοηθά να κάνουμε υπερβάσεις, τη ρωτώ και εκείνη πλε και περίμενε αυτή την ερώτηση, μου απαντά αμέσως πως το θέατρο μας βοηθά να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι. «Όχι μόνο το θέατρο αλλά κάθε είδος τέχνης, εκείνο που δεν μας βοηθά σήμερα», λέει, «είναι τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, ο κίτρινος τύπος, η τηλεόραση, όλα αυτά δηλαδή που επιμένουν πως η αλήθεια δεν έχει πολλά πρόσωπα. Γι' αυτό είναι σημαντικό να επιστρέφουμε στην καλή λογοτεχνία, στο θέατρο, στην τέχνη. Για να διευρύνουμε το πνεύμα μας».

Μέσα από το θέατρο μαθαίνουμε να αμφισβητούμε τις «δοσμένες» αλήθειες, τη ρωτώ. Ακριβώς, απαντά, και ύστερα μου αφηγείται την επίσκεψή της σε ένα μουσείο όπου κάποιος μιλούσε για τη θεά Αθηνά, εξηγώντας πως ήταν η προστάτιδα των ηρώων. Ξέρετε ποιος είναι ήρωας, με ρωτάει και βέβαια δεν περιμένει απάντηση, προχωρά στον δικό της ορισμό, πως ήρωας είναι εκείνος που αγωνίζεται να γνωρίσει τον εαυτό του. Που αγωνίζεται να βρει πού κατοικεί μέσα

του το θείο πνεύμα, δηλαδή το καλό. Αυτός είναι ο ήρωας και βέβαια οι περισσότεροι από μας δεν είμαστε. Επηρεαζόμαστε από ένα σωρό λάθος πράγματα που δεν μας επιτρέπουν να κάνουμε την υπέρβαση προς το γνώθι σ' αυτόν. Εγώ μεγάλωσα στο Ισραήλ, μια χώρα στην οποία γίνονται φρικτά λάθη. Προσπαθώ να αντιστέκομαι με όλη μου την ψυχή σε αυτά τα λάθη για να μπορέσω να διακρίνω πως και ο «εχθρός» έχει τη δική του αλήθεια. Όπως όμως και στις αρχαίες τραγωδίες, έτσι και στη σημερινή πραγματικότητα οι αρχηγοί μας δεν μας αφήνουν να αντιληφθούμε αυτή την πολυπλοκότητα μιας διαμάχης. Με πρόλαβε, ήθελα ήδη να τη ρωτήσω πώς είναι να μεγαλώνει κανείς σε μια χώρα όπου η διαμάχη είναι μέρος της καθημερινότητας, όπου οι Ερινύες εξακολουθούν να περπατούν στους δρόμους ζητώντας εκδίκηση. «Εκείνο που με κάνει να υποφέρω πιο πολύ», λέει, «είναι που βλέπω γύρω μου πολλούς ανθρώπους με τραυματισμένες ψυχές και τραυματισμένα μυαλά. Και αυτό ισχύει και από τις δύο πλευρές. Οι άνθρωποι χάνουν συνεχώς την ανθρωπιά τους. Όταν ζεις λοιπόν σε ένα τέτοιο μέρος, έρχεται καθημερινά αντιμέτωπος με ηθικά διλήμματα. Είναι πολλές οι φορές που αισθάνομαι πως αντί να κάνω θέατρο, θα έπρεπε ίσως να κάνω κάτι πιο δραστικό, να κατεβώ στους δρόμους, να διαμαρτυρηθώ. Και ύστερα σκέφτομαι πως ίσως ο δικός μου τρόπος διαμαρτυρίας να είναι το θέατρο. Αυτό ξέρω αλλιώς να κάνω καλύτερα. Και πώς κάνει αυτή τη διαμαρτυρία της μέσα από το θέατρο; «Σκηνοθετώντας έργα που ασχολούνται με αυτά τα ζητήματα, που εγείρουν ερωτηματικά, που υπογραμμίζουν τη σχετικότητα της αλήθειας και το πώς αυτή εξαρτάται από τα μάτια εκείνου που τη βλέπει».

Γι' αυτό επιλέξατε να ασχοληθείτε με το θέατρο, ρωτώ και εννοώ αν ήταν ένας τρόπος να εκφράσει τη δική της θέση απέναντι στην πραγματικότητα στην οποία μεγάλωσε. Δεν ήταν αυτός ο λόγος, μου λέει και εννοεί πως στα 14 της, τότε δηλαδή που ένιωθε να την ελκύει το θέατρο χωρίς να ξέρει το γιατί, δεν μπορούσε να έχει αυτού του είδους τις συνειδητοποιήσεις. Μπαίνοντας όμως στον χώρο και μέσα από την

τριβή της με σπουδαία κείμενα, έχει πια την πεποίθηση πως κάθε θεατρικό έργο είναι μια πολιτική πράξη. Τι ακριβώς εννοεί; «Το θέατρο είναι μια πράξη που απευθύνεται στην κοινωνία. Για όποιο θέμα και αν μιλάει, δεν μπορεί παρά να έχει μια πολιτική προέκταση και όταν λέω πολιτική, εννοώ με τη βαθύτερη έννοια του όρου. Το θέατρο καλλιεργεί τα κριτήριά μας και μας βοηθά να διακρίνουμε τι πρέπει να ανεχόμαστε και τι όχι». Η ίδια μαζί με τη θεατρική της ομάδα, εδώ και χρόνια, ασχολείται με το αφηγηματικό θέατρο. «Σκοπός μου δεν είναι να μεταφέρω απλά ένα κείμενο επί σκηνής αλλά να βρω μια θεατρική γλώσσα ώστε μυαλό, ψυχή, σώμα και έκφραση να μεταδίδουν το νόημα του κειμένου. Η ομάδα βρίσκεται σε μια συνεχή διαδικασία αναζήτησης, υποβολής ερωτημάτων και εξερεύνησης, φιλοδοξώντας να αμφισβητήσουμε τις προφανείς αλήθειες και να αγγίξουμε τις κρυφές ευαισθησίες. Όταν κάνεις αφηγηματικό θέατρο, τότε αλλιάζεσαι συνεχώς οπτικές γωνίες και όταν αλλιάζεσαι οπτικές γωνίες, τότε αντιλαμβάνεσαι πόσες οπτικές γωνίες υπάρχουν για να δεις το ίδιο πράγμα».

Η πρώτη φορά που σκηνοθέτησε τις Ευμενίδες του Αισχύλου ήταν το 1995. Η δεύτερη το 2007. Στο ενδιάμεσο σκηνοθετούσε έργα Ισραηλινών λογοτεχνών, μετατρέποντάς τα σε αφηγηματικό θέατρο. «Πάντα αισθανόμουν», ομολογεί, «πως από εκείνη την πρώτη φορά που σκηνοθέτησα τις Ευμενίδες μέχρι και σήμερα που επιστρέφω για τρίτη φορά σε αυτές, κάθε έργο που σκηνοθετούσα στο ενδιάμεσο, ήταν σαν μια συνέχεια του αρχαίου αυτού ελληνικού δράματος. Έστω και αν δεν υπήρχε καμία απολύτως σχέση, έστω και αν δεν ήταν καν δράμα, μέσα μου

ένιωθα ότι κουβαλούσα και εναπόθετα εκείνη την γνώση που είχα αποκομίσει χρόνια πριν από το κείμενο του Αισχύλου». Και σήμερα που επιστρέφετε ξανά, έχει αλλάξει η σκηνοθετική σας ματιά; «Κάνω και εγώ στον εαυτό μου αυτή την ερώτηση», μου λέει, «είναι μια ενδιαφέρουσα ερώτηση», συνεχίζει, και η απάντηση ποια είναι, της λέω, «πως αυτή τη φορά συνδυάζει το αρχαίο δράμα με μια ατμόσφαιρα που απορρέει από το αφηγηματικό θέατρο», απαντά. Είναι δύσκολο να σας εξηγήσω το πώς, δεν της ζητώ να μου εξηγήσει, εκείνο που της ζητώ είναι να μου πει αν στη σκηνή τοποθετεί τις σύγχρονες Ερινύες... «Δεν αλλιάζω τα λόγια του Αισχύλου αλλά ο τρόπος που κινούνται οι ηθοποιοί που υποδύονται τις Ερινύες, έχει αναφορές από σύγχρονες εικόνες γυναικών από διαμαρτυρίες που είχαν γίνει στο Ισραήλ. Ήταν κάποιες νεαρές γυναίκες σε αυτές τις διαμαρτυρίες που φώναζαν 'θάνατος στους Άραβες'. Για μένα οι Ερινύες μοιάζουν με αυτές τις γυναίκες που φωνάζουν, ζητώντας εκδίκηση. Τοποθετώ λοιπόν αυτή την εκθρική ενέργεια επί σκηνής, όχι με λόγια αλλά στον τρόπο που κινείται το σώμα, όχι για να πάρω μια θέση, αλλά για να το καταγράψω ως μέρος της πραγματικότητας. Δεν μπορείς να αγνοήσεις αυτά τα συναισθήματα εκδίκησης και εκθρικότητας, πρέπει να τα αντιμετωπίσεις ως υπαρκτά αν θέλεις να τα εξαφανίσεις. Δεν μπορούμε να κλείνουμε τα μάτια μας. Καταλαβαίνετε τι εννοώ»...

Μέσα από

μια τραγωδία μπορείτε να συνειδητοποιήσετε ότι η κάθε πλευρά έχει τη δική της αλήθεια. Και μόνο με αυτή τη συνειδητοποίηση ανοίγεσαι στον κόσμο και στους ανθρώπους.

και σκέφτομαι πως τελικά τίποτα δεν έχει αλλάξει όταν ακόμα εξακολουθεί να είναι ζητούμενό μας το πώς μετατρέπει κανείς τις εκδικητικές δυνάμεις σε ευλογημένες και ευνοϊκές.

Η παράσταση Ευμενίδες ανεβαίνει στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αρχαίου Ελληνικού Δράματος, την Παρασκευή 27 Ιουλίου στο αμφιθέατρο Μακαρίου Γ' στη Λευκωσία και το Σάββατο 28 Ιουλίου στο Αρχαίο θέατρο Κουρίου [ελληνικοί και αγγλικοί υπέρτιτλοι].

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ RUTH KANNER

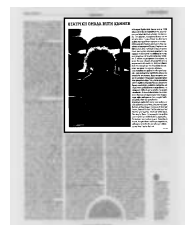
Η Θεατρική Ομάδα Ruth Kanner από το 1998 ερευνά το ίδιο το περιβάλλον της, αναζητώντας μια τοπική θεατρική γλώσσα, που θα συνδέει την αφήγηση, το σωματικό θέατρο και την οπτική εικόνα. Η επανεξέταση της θεατρικής ομάδας των Ισραηλινών αφηγήσεων αναπαριστάται μέσω από λογατεχνικό κείμενο, δημιουργώντας το Αφηγηματικό Θέατρο. Η αφήγηση έχει βαθιές ρίζες στον πολιτισμό. Είναι μια αρχαία τέχνη που αγγίζει σύγχρονα ερωτήματα που αφορούν τη σχετικότητα της αλήθειας και το πώς αυτή εξορτάται από τα μάτια αυτού που τη βλέπει. Ο αγώνας να μεταφραστεί ένα κείμενο, το οποίο δεν είχε ελαρχής δημιουργηθεί για να παρουσιαστεί στη σκηνή, σε θεατρική γλώσσα δίνει την ευκαιρία για την ερευνήση και επέκταση των ορίων της σκηνικής γλώσσας.

Είναι πεποιθην ότι η θεατρική εργασία – ένας ανεξάρτητος παράλληλος κόσμος που αποτελείται από κανόνες, δομές και αρχές- μπορεί να εμπνεύσει τη δημιουργία παρόμοιων αρχών στον πραγματικό κόσμο. Έτσι, γίνεται προσπάθεια από την ομάδα να δημιουργήσει μια συνεχή διαδικασία αναζήτησης, υποβολής ερωτημάτων και ερευνήσης, φιλοδοξώντας να αμφισβητήσει τις προφανείς αλήθειες και να αγγίξει τις κρυφές ευαισθησίες. Οι τεχνικές βασίζονται στον εντατικό και δημιουργικό σωματικό φωνητικό πειραματισμό, καθώς καθιερώνεται ένας ενεργός διάλογος μεταξύ όλων των συντελεστών.

Η Θεατρική Ομάδα Ruth Kanner έχει ανεβάσει τα εξής αυθεντικά έργα: Amos, Discovering Elijah, Bathers, At Sea, Disgust, Dionysus at Dizengof Centre, Cases of Murder, The One who Says Yes/ The One who Says No, The Flight of the Dove, The Way to There. Οι παραγωγές της ομάδας έχουν τιμηθεί με πολλά βραβεία, συμπεριλαμβανομένων των Landau Award, Rosenbaum Award, Margalit Award, καλύτερης παράστασης, καλύτερης σκηνοθετίας και καλύτερης ηθοποιού στο Akko Theater Festival.

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΝΘΕΤΟ

Κυριακή, 22 Ιουλίου 2012, π. 11

Ελένη Ξένου
eleni.xenou
@philelefttheros.com

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Σε αυτό το συγκλονιστικό έργο, ταξιδεύοντας μέσα από την υπέροχη ποιητική μετάφραση του Τεντ Χιουζ, ερχόμαστε αντιμέτωποι με ερωτήματα που αφορούν στην παρουσία των θεών σε ένα μεταμοντέρνο κόσμο. Υπερφυσικές δυνάμεις, οι Ερινύες, κινηθούν τον Ορέστη που σκότωσε τη μητέρα του. Αυτός καταφεύγει στον ναό της θεάς Αθηνάς η οποία ιδρύει το πρώτο δικαστήριο. Ο Ορέστης αθώνεται για τον φόνο της μητέρας του Κλυταιμνήστρας, η οποία δολοφόνησε τον πατέρα του Αγαμέμνονα. Οι εκδικητικές δυνάμεις των Ερινύων μετατρέπονται σε ευαίωνες δυνάμεις, τις Ευμενίδες. Ο κίνδυνος της ανάφλεξης της βίας είναι πραγματικός και προκαλεί δέος στον σημερινό κόσμο. Οι προειδοποιήσεις της Αθηνάς είναι επίκαιρες, ως εάν να τις λέει σήμερα: 'Μην τρελάνεις τους νέους μας, με το σφύριγμα της ακονόπετρας και το όνειρο της λεπίδας που θυθίζεται...'

ΕΦΤΑ ΜΕΡΕΣ [10] πολιτισμός

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΝΘΕΤΟ

Κυριακή, 22 Ιουλίου 2012, π. 10

